

Je wilt een verhaal... een sterk verhaal?

Nou, moet je horen, 't gekste wat ik in al die jaren dat ik bij het duikbedrijf zat, ooit heb meegemaakt was dat geval met... Nee, maar dan moet je eerst begrijpen hoe we ervoor stonden, meteen na de oorlog. We werden enorm opgejut, 't Was van het grootste belang dat onze scheepvaart weer op gang kwam. Wederopbouw, weet je wel. En we moesten er toen allemachtig hard aan trekken, geloof dat maar. Hou er even rekening mee dat er nauwelijks of geen materiaal was. Je moest maar zien dat je het rooide. En dan werden we niet alleen belast met het bergen van wrakken, maar we moesten ook nog alle explosieven opruimen in de havens en aan de kust. Daar zijn we nou nog niet klaar mee.

Maar goed, jij wilt een sterk verhaal. Ik zal je een geval vertellen waar ik nog iedere week wel een keer aan denk. Kun je lachen. Want denk nou niet dat we niet gelachen hebben in die tijd. Man, we hebben ons vaak gek gelachen, ondanks alles. Maar waar we tóen om lachten, daar zouden we nu waarschijnlijk niet zo'n lol om hebben. Ik bedoel, het was toen wel even anders. Dat zware werk, gevaarlijk ook, en al die tijd op zee met een stel vaste jongens - we werden een aardig ruw stelletje, neem dat van mij aan. Wij, van de wrakkenduikploeg dus, we zouden allemaal allang

zenuwpatiënten zijn geweest als we niet een beetje eelt op onze ziel hadden gekregen. We waren veteranen, eigenlijk te oud voor het duikbedrijf - maar er was een nijpend gebrek aan vaklui bij de marine. Dus werkten we met een vaste ploeg en toen zaten we in Vlissingen, eind 1944.

Na de herovering van Walcheren was het daar in Vlissingen een enorme bende. De haven moest zo snel mogelijk worden vrijgemaakt voor de scheepvaart, maar jongen, het was december en het vroom dat het kraakte. Toch moest er gedoken worden. We hebben toen ons salaris en ons gevarengeld wèl verdiend, neem dat maar van mij aan. Wel een manier om Kerst en Oud en Nieuw te vieren. Die haven móest vrijkomen.

Nou zijn kou èn haast geen omstandigheden om een man extra nauwgezet te maken. Ik bedoel, het was een rauwe tijd. We besteedden nog wel zorg aan onze uitrusting, maar als we ons ergens vlot van af konden maken, dan werd er echt niet twee keer over nagedacht. En omdat we begonnen met de buitenhaven, vonden we het al gauw te lastig om het materiaal steeds weer van de wal naar de buitenhaven te brengen. Elke morgen opladen, elke morgen afladen, dat was zo'n gedoe. Zo wisten we dus een ouwe schuit op te duiken en alle spullen, compleet met flessen, pompen en duikpakken, gingen aan boord. Nou moet je wel even in de gaten houden, dat was materiaal waar de Marine met grote

moeite de hand op had weten te leggen. Er was niks in die dagen, je kon nog geen sleutel versieren. Maar wat er was, lag dus op onze schuit.

We moesten schepen bergen die meestal op mijnen waren gevaren in of vóór de...